Вчора я зруйнував Карфаген,
меча прихилив до розвалених мурів
і замислився раптом із ним:
навіщо ми отаке вчинили?
Хто із нас примусив кого
вигнати карфагенян
в чужі обмілілі часи,
в нічийні бездольні дні,
які просочилися в землю
поміж безмовним камінням —
одвічно нічийним,
одвічно бездольним? —

Меч відповів: не я,
і я подумав
так само про себе: не я,
ані мисль моя, ані рука.

Не волайте, карфагеняни,
що тепер ваші діти бездомні,
бо бездомні і я, і цей меч,
і назавжди бездомні
Сципіон Африканський Молодший
і римський консул Старший Катон,
хто беззвісно пророк:
Карфаген мусить бути знищений.

І заселений вільглим туманом,
мовчазними небесними левами
та небесними фінікійцями, —
так додав я тепер.

Мабуть, саме для цього
я безсонне й безмовно зводив це місто
від початку часів.

І от учора
дві-три тисячі років тому
я зруйнував Карфаген:

невідомо хто,
невідомо як,
невідомо чому
й невідомо чому невідомо.